

Բայց ես՝ հասկանալու կամ մեկնելու այդ ոճն անտեղի կը գտնեմ: Նախնիք ընդ հակառակն այդ թարգմանութեանց մէջ հետեւեր են նոյնպէս հայացնելու դրութեան, զոր նկատեցինք: Տեսեր են՝ զոր օրինակ՝ որ Հրեայն երբեմն կասկարայով կը խորովէ եւ երբեմն ոտանաւոր պոռով (աստ, 36). վերջինս անծանօթ լինելով Հայոց, իրենք առաջնով միայն թարգմաներ են, ոչ թէ կասկարային պոյտի իմաստն ալ են տուեր: Տեսեր են՝ որ մեր «սափօրի» յոյն հոմանշերէն ոմանք երբայեցեւրենէ են առնուեր, եւ իրենց ձեւերը կորսուեր դարերու շրջանին մէջ. ուրիշներ՝ բնիկ յունարէն՝ հայ սպասուց մէջ չունէին համապատասխանող զանազան ձեւեր կամ իսկական հոմանշեր: Ուստի այդ բոլորը պարզեր ու վերածեր են մեկի, սափորի, ոչ թէ ասոր ութ կերպարանք են զգեցուցեր¹: Զի չէր կարող մէկ բառըն ի բնէ այդքան նշանակութիւն ունենալ Հայոց մէջ, եւ ոչ ալ թարգմանչին ձեռքով զանոնք ի նորոյ իւր վրայ առնուլ օտարներէն: Տեսեր են՝ որ κοτύνη

1. Գիտելի է՝ որ արդէն հոմանշութիւնք եւ անորոշութիւնք առ հասարակ յունարէն անուանց մէջ ալ շատ կային, մանաւանդ սպասուց եւ անօթոց վերաբերեալք, ինչպէս կը խոստովանին եւրոպացի քաջ հնախօսք իսկ: